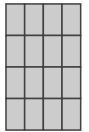

Bio bih sjajan proizvođač sira

Medij - Rubrika: BLIC PULS - Van rubrike
Datum: Čet, 27/10/2011 Zemlja: Srbija
Površina članka: 1230cm2 Autor:
Strana: 10 Deo: 1/2

Puls pitajte poznate

Bio bih sjajan proizv

priradio: Igor Karanov
foto: Vladislav Mitić

Zašto ste se vratili Bečkovićevim tekstovima „Čeracemo se još“ i „Kad budem bio mladi“? ZORAN CVJANOVIĆ

– Nisam se baš mnogo vraćao. To je jedno za drugim postalo kao neka trilogija. Prvo „Reče mi jedan čovek“, pa „Čeracemo se još“ i „Kad budem mladi“. Sad sam imao premijeru u Pozorištu „Slavija“ i to dobro funkcioniše pred publikom, da ne pominjem vrednost tih tekstova, jezika, aktualnosti koja se još i dobija s vremenom. Zato sam im se vratio, mada nisam ni odlazio.

Poštovani gospodine Božoviću, koji je lik koji ste glumili najbližnji vama? STEVA, ŠAJKAŠ

– Teško je odgovoriti, jer čovek, rađajući te likove, ili ih vadi iz nekih svojih džepova ili u stvari polako otkriva sebe. To je kao neki lakmus papir, vi u stvari i ne znate šta imate, a onda vas ta uloga isprovocira da otkrijete nešto što niste imali ili znali da postoji. Naravno, tu postoji i imaginacija, koja se posle pretvara u neku realnu emociju. I ne, nije teže kad se igraju negativci, ne zna čovek šta sve u sebi ima, niko od nas nije baš tako čist kao što o sebi misli.

Legendo srpskog glumišta, jednom sam vas gledao na TV-u kada ste davali intervjua, pa ste u jednom trenutku zaplakali. Da li ste i u privatnom životu takvi? URKE, PETROVAC NA MLAVI

– Plač je deo čovekovog govora. To je krik deteta koje izlazi iz majčine utrobe i tu povratka nema. Zato ceo život plaćemo i povremeno stavljamo

Sreli smo se u Ustanovi kulture „Vuk Karadžić“, gde veliki glumac trenutno režira komediju. Uz kafu, vodu, rakiju od dunje i dosta smeha sit se ispričao s vama, trudeći se da ne ostanete uskraćeni ni za humor ni za dramu

glavu u krilo neke žene, majke, strine. To je ta potreba da se čovek vrati u utrobu. A i surova stvarnost peče. Mora se čovek nekad i otkočiti. Plač je zdrav, ja bih ga preporučio kao masovnu vežbu da bi se stanovništvo oslobodilo od muka i stresa. To je ono što naš narod kaže, „izbacio muku iz sebe“.

Koliko ste puta u životu voleli ženu više od sebe? IGOR, BORČA

– Ne mogu sad tačno da se setim. To pitanje traži iskren odgovor, a ljudi olako daju tu izjavu „voleo sam je više od sebe“. Kad ode neko drag, vi ga možete žaliti... Imao sam jednu devojkicu posle gimnazije pet godina, bila mi je jedna od prvih ljubavi i ona je poginula. Žalim je i danas. Ponekad je i sanjam. Ali isto sam bio svestan da ne bih mogao više s njom. Mada je u redu reći ženi da je voliš više nego sebe.

G. Božoviću, kako vam je bilo na snimanju „Lepih sela“, mog omiljenog filma? MNOGO POZDRAVA OD URKETA

– Bilo mi je vrlo mučno. Bili smo u predelima svežih rana od rata. Nalazili smo skorelu krv po zidovima nekih objekata. Pored Drine bi dunuo vetar i onda bi počelo da prašti. Lokalni stanovnici samo bi odmahnuili rukom: „Ma, paštete.“ Kakve paštete, to je jedna vrsta mina.

Od replika, tad sam pronašao ono čuveno „onda“, ali moram priznati da nikad više ne bih želeo da igram takvu ulogu.

Dragi Petre, kako se slažete s unučetom? JELICA IZ NIŠA

– Odlično. Puštam ga da mi čupa brkove i bradu. Jedno vreme mi zbog nekih radova nije radio WC u kući, i onda sam sinu, kad treba da dođu, govorio da sve što treba obaviti kod kuće. On kaže: „Dobro, a Andić ćemo pelene“, a ja kažem: „Što se Andići, ona može i dedi na glavu.“ Kad me je sad videla na televiziji, pošto sam smršao 20 kila, kaže: „Da, da, deda više nije okrugao.“

Dragi gospodine Božoviću, želim da vam se javno izvinim za sve ove godine u kojima ste mi bili omraženi glumac. Prvo sam vas kao dete obožavala kao Danilčeta u seriji „Više od igre“, a onda je došla „Lepota poroka“ i „Braća po mater“, gde ste vi sjajno glumili, ali sam ja te vaše uloge bukvalno doživela ne kao vašu glumu već kao stvarnog Petra Božovića. 060/724...

– Često ljudi glumca dožive suviše lično i ne mogu da se oslobode toga. Neki su se toliko uživali da su posle uvek bili to što su odigrali, tako su se ponašali i u svakodnevnom životu. Meni se posle filma „U ime naroda“ desilo da mi je gospoda Vuka Dunderovića, glumca Narodnog pozorišta, pošto sam svako veče prilazio da je pozdravim, rekla: „Kolega, možete li jednog nedelju dana da mi se ne javljate?“ Pitao sam se šta sam uradio, da li sam se napio pa rekao nešto što ne treba, mada ni u pijanstvu nikad ne vređam žene. Posle nedelju dana sam joj opet prišao, a ona me

je pitala: „Da li biste mogli još neko vreme da mi ne prilazite?“ Zamolio sam je da mi najzad kaže o čemu je reč. „Gledala sam vas“, rekla je značajno. „Pa dobro, gospodo, i vi ste glumica, valjda bi trebalo da znate o čemu se tu radi.“ A to sam imao i sa šefom prodaje tepiha u robnoj kući u Balkanskoj ulici, koji mi je rekao: „Pero, mrzim te kao Nemca“, ali to nije tako iznenadujuće.

Poštovani, koji vam je rastanak u životu najteže pao? MENAD, KRAGUJEVAC

– Rastanak s detinjstvom.

Dragi Petre, da li pamтите neku smešnu nezgodu s nekom snimanja? Pozdrav! MILIJA, KRUŠEVAC

– Da, sa snimanja „Leptirice“, kad sam igrao mlina, i u trenutku kad se noću pojavljuju ti demoni, taj Sava Savanović, treba da padaju vreće s brašnom. One su padale i ja odjednom nisam mogao ni da udahnem ni da izdahnem vazduh. Istrčao sam i gledao u ekipu. Oni su umirali od smeha, a ja sam umirao od brašna.

Dragi Petre, koji vas deo svakodnevice, neka sitnica, najviše nervira? MARKO IZ NOVOG SADA

– Nema više sitnica u svakodnevnici. Čim uključiš televizor, drama. Nema sitnica. Kako da mi smeta što nisu topli radijatori kad mi se za svaki doručak beči 20-30 mrtvih?

Gospodine Božoviću, kakav odnos imate prema bivšim ljubavima? RAJKO, BEOGRAD

– Pa, ljubav se ne zaboravlja. I dalje volim te žene i sećam se samo najboljih trenutaka.

Petre, pozdravite nas na romskom jeziku! Šta biste bili da niste tako feno-

LIČNA KARTA

ROĐEN: 22. maja 1946. u Zemunu

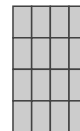
PORODICA: „sin Draško, unuka Anđelija i moja draga Snežana“

OBRAZOVANJE: apsolvent italijanskog jezika, studirao glumu

KARIJERA: najpoznatiji filmovi „Derviš i smrt“, „Čudo nevđeno“, „Lepota poroka“, „Čaruga“, „Već viđeno“, „Nož“, „Bumerang“, „Složna braća“, „Šejtanov ratnik“...

Medij - Rubrika: BLIC PULS - Van rubrike
Datum: Čet, 27/10/2011
Površina članka: 1230cm2
Strana: 11

Zemlja: Srbija
Autor:
Deo: 2/2

Vođač sira

menalan glumac? Pozdrav!

**MAGDALENA PAVLOVIĆ,
VELIKA PLANA**

– Prala (druže), da nisam glumac, bio bih sjajan proizvođač sira.

Bez čega ili koga ne biste mogli u životu?

ACKA, BAČEVAC

– Prvo svi misle da ne mogu bez majke, bez oca, pa uglavnom ostanu bez majke i bez oca. Bez svega čovek može. Zato kažu: „Ne daj mi Bože šta sve čovek može izdržati.“

Kako pamтите Sonju Savić kao glumicu, partnera u filmu?

DEKI, NOVI BEOGRAD

– Pamtim je kao izvanredan talent. Nesrećnu osobu u suštini, zamisljenu nad svetom. Sem toga što mi je bila veoma draga, vrlo sam ljut na nju što je dopustila da je pobeđe sile mraka.

Zašto ste pokazivali sisu u emisiji kod Ivana Ivanovića?

DEJAN

– Zato što mislim da smo ravnopravni sa ženama.

Šta mislite o TV seriji „Selo gori“ Radoša Bajića? Da li ste bili pozvani da glumite u njoj?

DEKI, NOVI BEOGRAD

– Izgubio sam onaj češalj iz vjerske i tu mi se gubi svaki trag.

Vaše omiljeno jelo i preporuka pića uz to jelo?

DEJAN, NOVI BEOGRAD

– Smočani kačamak i kiselo mleko. Taj kačamak pravi se s krompirom, a posle se dodaju malo stariji sir i skorup. A svi ste sad očekivali neko pivo i rakiju, a?

G. Božoviću, prilikom snimanja epi-

zode „Utakmica“ u seriji „Više od igre“, u kojoj ste briljirali u ulozi Danila Živića, da li ste vi glumci stvarno igrali fudbal ili ste samo ubačeni u utakmicu dva seoska kluba iz Ivanjice, što je reditelj iskoristio za snimanje? I možete li reći neku anegdodu sa snimanja te serije?

ZLATKO NEŠKOVIĆ, KRAGUJEVAC

– Igrali smo fudbal. Samo je Voja Brajović doveo Filipovića da mu puca penale.

Dragi Petre, sećate li se svoje prve ljubavi?

SLAVKA, PUTINCI

– Sećam se. Došla je u selo jedne gospođe s uredno odevenom devojčicom. Moja tetka i ona su se pozdravile, pa su onda rekly da se i nas dvoje poljubimo. Poljubili smo se i ja sam odneo taj osećaj njene kože na obrazu u Kolašin, pošto me je tetka poslala da kupim nešto da ih počastimo. Trčao sam, vratio se brže nego što sam otišao, i kad sam zadihan pitao gde su, tetka mi je rekla da su žurile i otišle. Ona je otišla u Ameriku, a ja sam dugo nosio taj osećaj njene kože na svom obrazu.

Kad bi se snimao film o vašem životu, kog bi žanra bio i koji biste naslov za njega predložili?

MILOŠ, TRSTENIK

– Jedna komična tragedija. I žanr i naslov.

Koga predlažete za sledećeg gosta?

– Vesnu Zmijanac.

Postavite joj prvo pitanje.

– Šta to radiš? ■

Petar Božović

ON JE IZABRAO NJU

Vesna Zmijanac

Svoja pitanja šalžite na i-mejl puls@ringier.rs, SMS-om na 062/200-010 (kucajte: p, razmak, pitanje, potom svoje ime i adresu). Odgovore možete pročitati u broju 296. od 10. novembra 2011. godine.

U broju 295 koji je u prodaji od 3. novembra pročitajte odgovore Dina Merlina, koji zbog opravdanih razloga nije stigao da odgovori za ovaj broj.

Za pitanje „Dragi Petre, kako se slažete s unučetom“, Petar Jelicu iz Niša nagrađuje jednim svojim DVD-jem s posvetom.

